

som det foreligger, er tilfredsstillende på det punkt. Der skal indføres stærkere miljøbestemmelser end de foreslåede. Derfor skal hele miljøområdet prioriteres meget højt bl.a. med klare forbedringer på miljøgarantien, flertalsafgørelser på miljøafgifter og konkret inddragelse af miljø i sektorpolitikkerne samt traktatfæstelse af forsigtighedsprincippet.

Jeg vil derfor spørge udenrigsministeren i dag, om han er enig med SF i, at der på miljøområdet skal kæmpes helt til målstregen for at få et bedre resultat hjem end de resultater, som jeg anerkender allerede ligger i det papir, som i virkeligheden blev lavet af det irske formandskab.

Og så til det tredje tema, som regeringen har lavet i redegørelsen, og som regeringen kalder varetagelse af de danske interesser i forhold til Edinburgh-Afgørelsen. Her vil jeg blot gentage endnu en gang, at SF's krav til regeringens forhandlere er, at de kommer hjem med et resultat, hvor forbeholdene står uantastet efter regeringskonferencen, så de er sikret i det endelige traktatkompleks. Det er som bekendt ikke tilfældet i de papirer, vi arbejder med, hverken i de irske eller i de hollandske, og derfor er disse udspil ikke spiselige for SF.

Jeg behøver næppe fortælle udenrigsministeren, men vil alligevel bruge lidt tid på det, at det er ham og statsministeren, der afslutter forhandlingerne på regeringskonferencen. Jeg behøver vel heller ikke fortælle udenrigsministeren, at der er enstemmighed, men det er altså rent faktisk Danmarks statsminister, hr. Poul Nyrup Rasmussen, og Danmarks udenrigsminister, hr. Niels Helveg Petersen, der siger ja til det endelige forhandlingsresultat. Hvis ikke de siger ja, så fortsætter regeringskonferencen. Det er den politiske realitet.

Når jeg siger noget, som man kan sige er lidt banalt, er det, fordi jeg vil understrege, at de to forhandlere, vi har i den her forhandling, ikke er en hr. Uffe Ellemann-Jensen og ikke en hr. Poul Schlüter, men det er to personer, der var med til at lave det nationale kompromis sammen med SF om en ny og langsigtet EU-politik. Det forpligter ganske stærkt efter min opfattelse. Jeg håber, udenrigsministeren er enig.

Og tilbage til det, der er pointen: Regeringen kommer hjem med det, som statsministeren og udenrigsministeren har sagt ja til, og dermed er vi jo ved essensen af det hele: Det handler om, hvordan vi forhandler de næste to måneder. EU-forhandlingsprocessen er ikke en konspiration. Det afsluttes ikke, før der er sagt ja.

Så til det retlige område, hvor vi oplagt har vanskeligheder. Her er det næsten som at skulle løse cirkelns kvadratur: Både at imødekomme de 13 lande, der ønsker overførsel af områderne om fri bevægelighed for personer, asyl og indvandring ind i søjle 1, og samtidig respektere det engelske nej, det danske forbehold og så inkorporere Schengen, og oven i købet et Schengen, hvor Island og Norge er tilknyttet.

Vi kræver, at forbeholdet fastholdes. Regeringen siger, at de også vil fastholde forbeholdet. Derfor synes jeg, regeringen må ud af busken. Hvordan kan forbeholdet fastholdes? Hvad forestiller regeringen sig? Hvilken model kunne tænkes? Og her er jeg enig med nogle af dem, der har været inde i debatten tidligere og sagt, at her mangler vi klarhed. Vi må også snart kræve af regeringen, at den fortæller, hvordan det her kan snedkeres sammen, hvis det kan snedkeres sammen. Og ellers er svaret jo klart nok.

Jeg siger det, fordi regeringen i redegørelsen skriver, at regeringen er forsigtig positiv over for, at Schengen skal kunne gå ind i traktaten. Jamen hvis regeringen er positiv over for, at det kan gå ind i traktaten, så må regeringen jo også have et bud på, at det danske forbehold kan opretholdes i den situation. Så jeg efterlyser et svar.

Et andet sted, vi bliver presset, er på forsvar og sikkerhed. Den danske undtagelse må efter SF's opfattelse blive en murbrækker for alle de lande, der ligesom Danmark ikke ønsker en sammenkobling af Vestunionen og hele EU og ikke ønsker en forsvarsdimension i EU. Man kan sige det på den måde, at det, vi ser, er, at forbeholdene, indholdet i forbeholdene står sin prøve på den regeringskonference, vi er i gang med nu. Det stod stjerneklart for os fra SF, at sådan var det med forbeholdene. Prøven på, om de kunne opretholdes, ville stå ved den regeringskonference, vi står over for her.

Så vil jeg bruge lidt kræfter på området fleksibilitet eller forstærket samarbejde. Her har Danmark været alt for tilbagefaldet. Jeg synes, vi har haft nogle chancer for at spille ud, men det er vel ikke for sent at gøre sig en række ting klart. I SF er vi positive over for fleksibilitet i forhold til Central- og Østeuropa, og vi får en debat om optagelse af lande fra Central- og Østeuropa senere. Men i forhold til det, der er på dagsordenen i relation til redegørelsen, vil jeg sige, at for os er følgende tre principper afgørende: